

tebi wumrjemy, twoji woſtanjemy. Daj nam ſ najhlubſcheje wutroby ſpěwacž:

„Kotroh'ž wſchón ſwět njewopſchija,
 Marija w ſwojim klinje ma,
 A małuſchke je džěczatko,
 Kiž w ſwojej mozy ſdzerži wſcho.
 Kyrieleis.“ Hamjeń.

Nasch ſwjaty tekst na Božu nóz steji napiſany

Ieſ. 9, 2—7.

a ma ſo tam po naschej ſerbskej ryczi na tajke waſchuje:

„Tón lud, kiž po cžmje khodži, widži wulke ſwětlo; a
 „na tych, kiž bydla w cžemnym kraju, ſwěczi ſo jaſnje.
 „Ty cžiniſch póhanow wjele, ſ tym cžiniſch wjeſela mjenje.
 „Pſched tobu pať budža ſo wjeſelicž, jako ſo wjeſela wo
 „žně, jako ſo ſraduja, hdyž ſo dobycze wudželi. Pſchetož
 „ty ſy ſpſchah jich brěmjenja a prut jich ramjenja a kij
 „jich pohanjerja ſlamal, jako w Midianskim cžaſu. Pſchetož
 „wſchitka wójna ſe wſchej haru a krwi walana draſta
 „budže ſpalena a ſ wohenjom ſzrowana. Pſchetož nam
 „je ſo džěczo narodžiko, Synu je nam daty, kotrehož
 „knjeſtwo je na jeho ramjenju. A jemu rěkaju džiwny,
 „radžiczel, Bóh mózny, wěcžny wóczež, měrny ſerſchta;
 „ſo by ſo jeho kraleſtvo pſchiſporjało, a měra kónž nihdy
 „njebył na Davitowym ſtole a w jeho kraleſtwe, ſo by
 „wón to ſame pſchihotował a wobſzynul ſe ſudom a
 „ſ prawdoſcžu wot teho cžaſa hačž do wěcžnoſcže. To
 „budže cžinicž ta ſurowoſcž teho Knjeſa zebaoth.“

Bo tutnych profecziſkich ſłowach ſebi roſpominajmy,

**ſchto je nam Bóh luby Knjeſ ſ njebjekž dele tať
 pſchecželniwje wobradžik.**

Dwoje je, na cžož woſebje profeta Ieſajaſ naſ tu
 ředžbliwych cžini. Wón nam

ř prěnjemu pſchipowjeda, kať kraſnych je naſ Bóh
 pſcheſ Ieſom Khrysta ſcžinił, a

ř druhemu wón nam to lube njebjekſe Bože džěczatko
 rjenje wopiſa, ſo bychmy na nim a jeho kraleſtwe ſwoje
 wjeſele měli.